

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **R. K.**
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Kaustou
sídlem Čs. legií 1719/5, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ředitel Věznice a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava**
sídlem Krnovská 155/68, 746 49 Opava 1

ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

Odůvodnění:

I. **Určuje se**, že zásah žalovaného spočívající v nevyplacení příspěvku z FKSP schváleného žalobkyni dne 6. 8. 2018, **je nezákonný**.

II. Žalovanému **se přikazuje** vyplatit žalobkyni příspěvek z FKSP schválený žalobkyni dne 6. 8. 2018, a to ve výši 4 730 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 39 147 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Petra Kausty, sídlem Čs. Legií 1719/5, 702 00 Ostrava.

IV. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala dne 31. 7. 2019 u Okresního soudu v Opavě žalobu proti žalované Vězeňské službě České republiky, Věznicí a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava o poskytnutí příspěvku z FKSP ve výši 4 730 Kč.
2. Usnesením Okresního soudu v Opavě ze dne 12. 9. 2019, č. j. 37 C 197/2019-7 bylo řízení zastaveno s odůvodněním, že Vězeňská služba České republiky označená jako žalovaná, která je správním úřadem a tedy organizační složkou státu, není právnickou osobou, a proto nemá způsobilost být účastníkem řízení ve smyslu ust. § 19 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) a ust. § 18 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „o. z.“). Označené usnesení Okresního soudu v Opavě bylo změněno usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2019, č. j. 16 Co 186/2019-18 tak, že byla vyslovena věcná nepříslušnost Okresního soudu v Opavě a věc byla postoupena příslušnému Krajskému soudu v Ostravě, který rozhoduje ve věcech správního soudnictví.
3. Podáním doručeným krajskému soudu dne 19. 11. 2019 žalobkyně doplnila žalobu tak, že ji označila jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem služebního funkcionáře, spočívajícím v nevyplacení schváleného příspěvku z FKSP a navrhla, aby soud rozhodl, že žalovanému se zakazuje pokračovat v nečinnosti spočívající v nevyplacení schváleného příspěvku z FKSP a přikazuje se mu poskytnout žalobkyni příspěvek z FKSP ve výši 4 730 Kč do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
4. Ke skutkovému stavu žalobkyně uvedla, že dne 6. 8. 2018 bylo rozhodnutím komise FKSP se souhlasem služebního funkcionáře schváleno poskytnutí příspěvků žalobkyni, a to ve výši 2 000 Kč na dětský tábor pro syna žalobkyně a ve výši 2 730 Kč na tuzemskou rekreaci pro žalobkyni. Přestože žalobkyně splnila všechny podmínky pro poskytnutí příspěvků, čímž jí vznikl právní nárok na jejich poskytnutí a poskytnutí příspěvků bylo navíc schváleno příslušnou komisí, jejich poskytnutí bylo žalovanou stranou odmítnuto, čímž bylo nezákonně zasaženo do práv žalobkyně, přičemž tento nezákonný zásah dosud trvá.
5. Žalovaný ve vyjádření prvořadě namítl nedostatek pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. Uvedl, že žalobkyně je jako příslušnice Vězeňské služby České republiky ve služebním poměru podle § 1 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). V souladu se zákonem o služebním poměru vydává rozhodnutí o právech a povinnostech žalobkyně vyplývajících z výkonu služby a odměňování služební funkcionář, s čímž souvisí i povinnost vedení příslušného řízení a správního spisu. Příspěvky nebo plnění z FKSP však nesouvisí s výkonem služby, její organizací a ani je nelze považovat za odměňování příslušníků. FKSP je vytvářen v souladu s § 60 zák. č.

218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). FKSP slouží k zabezpečení kulturních, sociálních a dalších potřeb zaměstnanců v pracovním poměru k Vězeňské službě České republiky a příslušníků ve služebním poměru k Vězeňské službě České republiky, ale poskytnutí příspěvků nebo jiného plnění z FKSP není závislé na výkonu služby, množství odsloužených směn či přesčasů, služebního zařazení nebo na ostatních podmínkách služby, na jejichž základě je příslušník odměňován. Hospodaření s FKSP se řídí vyhláškou č. 114/2002 Sb., o fondu kulturních a sociálních potřeb, v platném znění (dále jen „vyhláška“) a podle ust. § 3 odst. 1 této vyhlášky organizační složka státu sestavuje rozpočet fondu a stanoví způsob jeho čerpání, přičemž spolurozhoduje odborová organizace. Služební funkcionář o poskytnutí příspěvků a jejich výši ani nemůže jednat a rozhodovat, tak jak předpokládá ust. § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru. Příspěvky a jiná plnění jsou příslušníkům a zaměstnancům věznice poskytovány, když splní podmínky pro jejich poskytnutí stanovené dohodou o tvorbě a způsobu čerpání FKSP, kterou uzavřela Vězeňská služba České republiky s odborovými organizacemi a kterou vyhlásil generální ředitel Vězeňské služby České republiky nařízením č. 65/2017 ze dne 29. 12. 2017. Splnění podmínek pro poskytnutí příspěvku z FKSP schvaluje komise FKSP ustanovená nařízením č. 23/2018 „Poradní orgány ředitele Věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava“. Nerozhoduje tedy ředitel věznice jako služební funkcionář.

6. Na základě uvedeného má žalovaný za to, že poskytování příspěvků z FKSP nelze zahrnout do vztahů účastníků služebního poměru, které mají veřejnoprávní povahu, protože poskytování příspěvků postrádá věcný poměr k výkonu služby a služební funkcionář v těchto věcech ani nemůže jednostranným vrchnostenským aktem rozhodnout. O poskytování příspěvků se nevzdávají rozhodnutí správním orgánem (služebním funkcionářem), nevede se řízení a nevede se správní spis. Proto poskytnutí či neposkytnutí příspěvku z FKSP nelze podřadit pod § 4 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).
7. Dále se žalovaný vyjádřil k obsahu žaloby. Uvedl, že žalobkyni nemohl být poskytnut příspěvek z FKSP, neboť nesplnila podmínky pro jeho čerpání stanovené v Pravidlech pro poskytování příspěvků z Fondu kulturních a sociálních potřeb vyhlášených nařízením ředitele věznice č. 6/2018 (dále jen „Pravidla“). Podle ust. § 12 odst. 1 a odst. 2 písm. b) Pravidel zaměstnanec zajistí, aby byl vystaven daňový doklad a neprodleně doručen do věznice tak, aby bylo možno dodržet datum splatnosti faktury. Za doručení faktury ekonomickému oddělení zodpovídá zaměstnanec a daňový doklad musí být ekonomickému oddělení věznice doručen nejpozději do 15. 11. kalendářního roku. Faktura č. 1894010 na částku 2 730 Kč vystavená dne 6. 8. 2018 a faktura č. 1894008 na částku 2 000 Kč vystavená téhož dne byly věznici doručeny až dne 12. 6. 2019. Nebyla tak splněna podmínka, aby faktury byly doručeny ekonomickému oddělení věznice do 15. 11. 2018. Příspěvek, který byl žalobkyni schválen dne 6. 8. 2018 nebyl v r. 2018 vyčerpán. Podle § 2 odst. 6 Pravidel se při nevyčerpání limitu stanoveného pro kalendářní rok zůstatek do dalšího roku nepřevádí. Z toho plyne, že příspěvek z FKSP pro r. 2018 nemohl být žalobkyni vyplacen v r. 2019 a později, byť byl v r. 2018 schválen. Takto stanovené podmínky odpovídají znění zákona o rozpočtových pravidlech, podle jehož § 5 odst. 1 představuje státní rozpočet finanční vztahy, které zabezpečují financování některých funkcí státu v rozpočtovém roce a rozpočtový rok je podle § 2 odst. 2 téhož zákona shodný s rokem kalendářním. FKSP se přitom vytváří podle rozpočtových pravidel.

8. Žalovaný dále uvedl, že není sporu o tom, že poskytnutí příspěvků z FKSP žalobkyni bylo schváleno komisí FKSP dne 6. 8. 2018. Faktury k úhradě příspěvků byly žalované doručeny poštou a jejich doručení je zapsáno v knize došlých faktur. Podle knihy faktur byla věznici doručena faktura č. 1894008 dne 26. 7. 2018, tedy před schválením příspěvku a před vystavením faktury č. 1894010 na částku 2 730 Kč ze dne 6. 8. 2018 a faktury č. 1894008 znějící na částku 2 000 Kč vystavené shodného dne. Dokladem o doručení faktur nemůže být zápis v knize došlých faktur ze dne 26. 7. 2018, byly-li faktury vystaveny dne 6. 8. 2018, neboť faktura nemůže být doručena k úhradě dříve, než byla vystavena.
9. Žalobkyně dále tvrdila, že faktury byly zároveň zaslány paní K. B., tajemnicí Moravskoslezského kynologického svazu, z. s., také prostřednictvím emailu dne 6. 8. 2018 a dne 7. 8. 2018. Věznice má k dispozici email ze dne 6. 8. 2018 zasláný na adresu X. Paní N. však není pracovnící finančního oddělení. Podle ust. § 12 Pravidel zodpovídá zaměstnanec za doručení faktury ekonomickému oddělení. Přílohou označeného emailu byly faktura č. 1894008 vystavená dne 24. 7. 2018 a faktura č. 1894010 vystavená dne 31. 7. 2018 a dále objednávka ze dne 3. 8. 2018. Podle § 12 odst. 1 Pravidel může zaměstnanec objednat požadované plnění až po schválení žádosti. Žádost žalobkyně o poskytnutí příspěvku byla schválena dne 6. 8. 2018. Pro čerpání příspěvku proto nemohlo být plnění platně objednáno a faktura vystavena před tímto datem.
10. Žalovaný dále zdůraznil, že podle § 4 písm. b) Pravidel lze příspěvek na rekreaci poskytnout na tuzemské a zahraniční rekreace zakoupené od tuzemské cestovní kanceláře nebo cestovní agentury od tuzemského poskytovatele ubytovacích služeb, případně od zahraničního poskytovatele, který má zastoupení na území ČR. Poskytování těchto služeb musí být prokazatelně předmětem činnosti dodavatele (zápis v registru). Fakturou č. 1894010 ze dne 6. 8. 2018 je fakturována rekreace poskytnutá Moravskoslezským kynologickým svazem, z. s., který nemá ve spolkovém rejstříku jako účel spolku zapsáno poskytování ubytovacích služeb a ani ze Stanov spolku nevyplývá, že by předmětem činnosti spolku byly ubytovací služby. Jeho účelem jsou „činnosti na podporu rekreační a zájmové činnosti (zejména nájem pozemků, bytů a nebytových prostor, movitých věcí)“. Z uvedeného nelze dovodit, že by účelem spolku nebo předmětem jeho činnosti bylo poskytování ubytovacích služeb. Fakturovaná částka tedy nemohla být jako příspěvek z FKSP uhrazena, i kdyby byly faktury na finanční oddělení věznice doručeny řádně a včas.
11. Uvedená tvrzení žalovaný doplnil předložením písemností vztahujících se k obsahu žaloby, a to předžalobní výzvou ze dne 12. 6. 2019, odpovědí na ni ze dne 24. 6. 2019, emailem ze dne 12. 6. 2019 s fakturami č. 1894010 a 1894008 ze dne 6. 8. 2018, upomínkou č. 9 ze dne 10. 6. 2019, sdělením k upomínce ze dne 24. 6. 2019, rozporem na sdělení k upomínce nezaplacených faktur ze dne 17. 7. 2019, opětovným sdělením k upomínce ze dne 30. 7. 2019, rozporem na sdělení k upomínce ze dne 9. 8. 2019, emailem ze dne 6. 8. 2018 včetně faktur a objednávek, sdělením k rozporu na sdělení k upomínce ze dne 22. 8. 2019, nařízením Generálního ředitele Vězeňské služby č. 65/2017, nařízením ředitele věznice a ÚVZD Opava č. 6/2018 a nařízením ředitele věznice a ÚVZD Opava č. 23/2018.
12. Podle ust. § 82 s.r.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

13. Krajský soud se primárně zabýval námitkou žalovaného, že posuzovaná věc nespadá do pravomoci správních soudů.
14. Při posouzení její důvodnosti vycházel krajský soud především z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 4 Ads 139/2008, který se zabýval organizačním uspořádáním Hasičského záchranného sboru ČR (dále jen „HZS“), současně však učinil závěry obecně použitelné ve vztahu k organizačním strukturám všech bezpečnostních sborů, na které se vztahuje zákon o služebním poměru.
15. Podle ust. § 2 zákona o služebním poměru jsou pravomoci jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru rozděleny mezi tzv. služební funkcionáře (nadřízeného ředitele bezpečnostního sboru, ředitele bezpečnostního sboru) a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru. Za služební funkcionáře se považuje i ministr příslušného resortu, jemuž je ředitel bezpečnostního sboru odpovědný. Pravomoci jsou rozděleny mezi služební funkcionáře podle postavení a služebního zařazení příslušníků bezpečnostních sborů, jichž se jednání či rozhodování ve věcech služebního poměru týká. Služební zákon neupravuje žádná další speciální pravidla ohledně organizačního uspořádání, když ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru ve věcech služebního poměru jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak a v rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru. Zákon o služebním poměru svěřuje originálně pravomoc k rozhodování věcí služebních poměrů řadových příslušníků bezpečnostních sborů řediteli a derivativně na základě zmocnění ředitele také vedoucímu organizační části bezpečnostního sboru. V označeném rozsudku NSS je dále uvedeno, že organizace bezpečnostních sborů je na zákonné úrovni upravena pouze v základním rozsahu, především z toho pohledu, kdo je nositelem originální rozhodovací pravomoci. Ze zákonných ustanovení však nelze jednoznačně určit, které součásti bezpečnostního sboru jsou jeho organizační částí a které nikoliv. Pouhou aplikací zákonných norem nelze naplnit rozsah pojmu „vedoucí organizační části bezpečnostního sboru“, aniž by byly aplikovány akty řízení, které organizační strukturu bezpečnostních sborů upravují konkrétněji a dotvářejí tak organizační rámec bezpečnostních sborů upravený zákonnými normami. Podle NSS ust. § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje, že se za organizační částí mohou považovat i další vymezené strukturní úseky organizačních částí stanovené na základě aktů řízení vydávaných Generálním ředitelem (v daném případě HZS). Tento způsob organizace a fungování bezpečnostních sborů je pro ně typickým charakteristickým rysem a odpovídá rovněž racionalitě a účelnosti fungování bezpečnostních složek státu.
16. Na základě uvedeného dospěl krajský soud v posuzované věci k závěru, že jestliže komise FKSP byla zřízena nařízením ředitele věznice č. 23/2018 jako poradní orgán ředitele věznice, je součástí organizační struktury věznice a podléhá přímo řediteli věznice ve smyslu zákona o služebním poměru. Podle rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2686/2015 právní úprava služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru musí postihnout zvláštní povahu zaměstnavatele jako primárního nositele veřejné moci, a proto veřejnoprávní povaha je příznačná pro vzájemné vztahy účastníků služebního poměru jako celku. Za služebně právní vztahy nelze považovat jen takové vztahy, které postrádají časový, místní a zejména věcný (vnitřní účelový) poměr k výkonu služby. Na základě uvedeného krajský soud nemá pochyb o veřejnoprávní povaze právního vztahu žalobkyně a žalovaného v posuzované věci, když žalobkyně nesporně podala žádost o poskytnutí příspěvku z FKSP dle interních předpisů žalovaného. O její žádosti bylo na

základě podkladů rozhodnuto komisí FKSP jako poradním orgánem ředitele věznice, který sice sám správním orgánem není, avšak postavení správního orgánu má služební funkcionář, kterému je tento poradní orgán podřízen. Na základě uvedené argumentace krajský soud neshledal námitku žalovaného důvodnou a nemá pochyb o tom, že je soudem pravomocným k rozhodnutí o podané žalobě.

17. Dále se krajský soud zabýval otázkou, který správní orgán má v posuzované věci postavení žalovaného. V případě zásahové žaloby podle ust. § 83 s. ř. s., věta před středníkem je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Krajský soud v tomto směru vycházel ze závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 12. 2014 č. j. Nad 224/2014-53, v němž NSS vyslovil: „v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu) § 82 a násl s.ř.s.) je třeba vykládat § 83 s.ř.s. tak, že soud na základě tvrzení žalobce, event. doplněného na výzvu soudu, a s přihlédnutím k dalším informacím, které má soud případně k dispozici, po právní stránce posoudí, kterému správnímu orgánu je s ohledem na tato tvrzení přičitatelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem.

Liší-li se tento závěr soudu od projevu vůle žalobce, označujícího žalovaného, upozorní soud žalobce na svůj závěr a vyzve jej, aby případně reagoval úpravou označení žalovaného. Pokud žalobce i poté, co byl soudem upozorněn na jiný právní závěr soudu ohledně otázky, kdo má být v dané věci žalovaným, setrvá na svém původním náhledu na tuto otázku a neuzpůsobí patřičně označení žalovaného a návrh výroku rozhodnutí soudu [§ 84 odst. 3 písm. d) s.ř.s.], nemůže být jeho žalobě vyhověno.“

18. Krajský soud v návaznosti na výše předestřanou argumentaci k organizačním strukturám bezpečnostních sborů (odst. [14] a [15] tohoto rozsudku) výzvou ze dne 5. 6. 2020 upozornil žalobkyni na svůj právní názor ohledně označení žalovaného a vyzval ji k případné reakci. Žalobkyně podáním doručeným krajskému soudu dne 9. 6. 2020 označila jako žalovaného v souladu s právním názorem krajského soudu Ředitele Věznice a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava.
19. Dále se krajský soud zabýval důvodností námitky opožděnosti podané žaloby, kterou vznesl žalovaný u jednání před krajským soudem dne 3. 6. 2020, kdy namítl, že žalobkyně byla o tvrzeném nezákonném zásahu informována dne 26. 6. 2019, žalobu podala u Okresního soudu Opava dne 31. 7. 2019, avšak jednalo se o soud nepřislušný. O postoupení věci soudu příslušnému bylo rozhodnuto až usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2019 č. j. 16 Co 186/2019, které nabylo právní moci dne 8. 11. 2019.
20. Krajský soud shledal námitku opožděnosti žaloby nedůvodnou, a to s ohledem na ust. § 104b o. s. ř. Podle odst. 1 tohoto ustanovení pokud náleží věc do věcné příslušnosti soudu, který rozhoduje věci správního soudnictví a žaloba je podána u obecného soudu rozhodujícího občanskoprávní agendu, tento soud řízení zastaví a v usnesení o zastavení poučí navrhovatele o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví. Toto obecné pravidlo však neplatí v případě, domáhá-li se navrhovatel ochrany proti nečinnosti nebo ochrany před nezákonným zásahem (odst. 2 téhož ustanovení). V těchto případech tak soud vysloví, že není věcně příslušný a rozhodne o postoupení věci věcně příslušnému soudu, který rozhoduje ve věcech správního soudnictví. Právní účinky spojené s podáním

návrhu na zahájení řízení zůstávají zachovány. V posuzované věci obecný občanskoprávní soud v odvolacím řízení posoudil obsah podané žaloby tak, že jde o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem orgánu rozhodujícího o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy, a proto postupoval v intencích § 104b odst. 2 o. s. ř. Jelikož žalobkyně podala žalobu u Okresního soudu v Opavě dne 31. 7. 2019, tj. ve lhůtě kratší dvou měsíců ode dne, kdy se dozvěděla o tvrzeném nezákonném zásahu (§ 84 odst. 1 s. ř. s.), což je skutečnost, kterou vzal žalovaný za nespornou, byla žaloba podána včas a postoupením podle ust. § 104a odst. 2 o. s. ř. zůstaly právní účinky podání zachovány.

21. Při věcném posouzení žaloby vycházel krajský soud z interního předpisu žalovaného č. 6/2018, a to Pravidel, která upravují poskytování příspěvků z FKSP. Ust. § 12 tohoto předpisu upravuje postup pro čerpání příspěvků z FKSP. Podle ust. § 12 odst. 1 tohoto předpisu může zaměstnanec objednat jménem zaměstnavatele požadované plnění formou objednávky až po schválení žádosti o příspěvek. Zaměstnanec zajistí, aby byl vystaven daňový doklad a neprodleně doručen do věznice tak, aby bylo možné dodržet datum splatnosti faktury. Za doručení faktury ekonomickému oddělení zodpovídá zaměstnanec.
22. O řádném podání žádosti žalobkyně o příspěvek a o tom, že jí byl příspěvek schválen rozhodnutím Komise FKSP ze dne 6. 8. 2018, není mezi účastníky sporu. Spornou je otázka včasného doručení dvou faktur vystavených Moravskoslezským kynologickým svazem, z. s. pod č. 1894008 a č. 1894010. Žalobkyně v žalobě, a to již v jejím znění doručeném Okresnímu soudu v Opavě dne 31. 7. 2019, uvedla, že faktury k úhradě příspěvků byly žalovanému doručeny poštou a zároveň byly zaslány paní K. B., tajemnicí Moravskoslezského kynologického svazu, z. s., také emailem dne 6. 8. 2018 a dne 7. 8. 2018, adresovaným paní Noskové, zaměstnankyni žalovaného. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že má k dispozici email ze dne 6. 8. 2018 zaslaný na emailovou adresu paní N., jehož přílohou však byly faktura č. 1894008 vystavená dne 24. 7. 2018 a faktura č. 1894010 vystavená dne 31. 7. 2018 a dále objednávka ze dne 3. 8. 2018. Současně žalovaný uvedl, že paní N. není pracovnící finančního oddělení, jemuž měla být faktura doručena ve smyslu § 12 Pravidel. Na základě těchto faktur pak podle žalovaného nemohly být příspěvky proplaceny, jelikož faktury byly vydány před datem schválení příspěvku žalobkyni, k němuž došlo dne 6. 8. 2018.
23. Žalobkyně u ústního jednání před krajským soudem dne 3. 6. 2020 setrvala na svém tvrzení, že faktury byly předmětem emailové korespondence mezi K. B. a pracovnící žalovaného paní N. z 6. 8. 2018 a 7. 8. 2018 a upřesnila, že dne 7. 8. 2018 byly doručeny jako příloha emailu opravené faktury s datem 6. 8. 2018, což vyplývá i z obsahu emailové korespondence. K důkazu předložila kopie emailové korespondence, ovšem bez odeslaných příloh a navrhla svědeckou výpověď K. B., případně důkaz technickou formou – originály emailové korespondence.
24. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě nezmínil o obsahu korespondence mezi paní B. a paní N. z data 7. 8. 2018, tato není ani součástí předložených spisových podkladů a k dotazu soudu pověřená zaměstnankyně žalovaného uvedla, že jí o této korespondenci není nic známo.
25. U ústního jednání před krajským soudem dne 27. 7. 2020 byla vyslechnuta svědkyně K. B., tajemnice Moravskoslezského kynologického svazu, z. s., která vypověděla, že původně byla vystavena faktura s datem vystavení 24. 7. 2018 a datem

splatnosti 7. 8. 2018 a dále faktura s datem vystavení 31. 7. 2018 a datem splatnosti 14. 8. 2018. Paní N. zaslala svědkyni email, že faktury jsou nesprávně vystaveny a mají být vystaveny znovu na základě objednávky, kterou zaslala svědkyni dne 3. 8. 2018. Na základě této objednávky byly vystaveny opravené faktury se shodným datem splatnosti 20. 8. 2020, které svědkyně zaslala paní N. emailem dne 6. 8. 2018. Dále svědkyně uvedla, že opravené faktury byly žalovanému zaslány rovněž poštou, avšak obyčejnou zásilkou, od níž nemá žádný doklad. Svědkyni byla předložena e-mailová korespondence, založená do spisu žalobkyni, kterou svědkyně ztotožnila jako e-mail ze 6. 8. 2018. Pokud jde o email ze 7. 8. 2018, svědkyně se vyjádřila, že neví, co bylo jeho obsahem a jelikož mu předcházela email od paní J., která je účetní spolku, jednalo se o přeposlání nějakých listin, ale nic bližšího svědkyně neví. Dodala, že pokud faktury nejsou v pořádku nebo úplné, je vždy komunikováno přímo s účetní paní J. Svědkyně k dotazu soudu uvedla, že spolek poskytuje svým členům také ubytovací služby, jelikož vlastní kynologický areál.

26. Krajský soud vyhodnotil svědeckou výpověď v kontextu tvrzení účastníků a předložených listinných důkazů. Svědkyně potvrdila, že faktury byly původně vystaveny s nesprávným datem a dále doplnila a upřesnila, že opravené faktury byly žalovanému doručeny dne 6. 8. 2018 jako přílohy emailové zprávy, kterou svědkyně osobně zaslala zaměstnankyni žalovaného paní N. Rozpor v tvrzení svědkyně, že faktury byly doručeny jako příloha mailové zprávy 6. 8. 2018 s tvrzením žalobkyně, že faktury byly doručeny jako příloha mailové zprávy ze dne 7. 8. 2018, krajský soud neshledal podstatným. Soud považuje svědeckou výpověď za prokázanou, že se opravené faktury dostaly do dispoziční sféry žalovaného dne 6. 8. 2018. Žalobkyně se na doručení faktur ani na emailové korespondenci osobně nepodílela, a proto její původní předpoklad o datu doručení opravených faktur lze považovat za mylný. Námitku žalovaného, že podle § 12 odst. 1 Pravidel faktury nebyly doručeny ekonomickému oddělení, ale paní N., která pracovníci tohoto oddělení není, nepovažuje krajský soud za relevantní. Dle nařízení žalovaného č. 23/2018 (čl. 3) byla Mgr. M. N. tajemnicí komise FKSP, což její účast na věci plně odůvodňuje. Z výpovědi svědkyně navíc vyplynulo, že paní N. sama e-mailovou komunikaci se svědkyní iniciovala na základě původně nesprávně vystavených faktur. Svědkyně dále potvrdila, že stejným způsobem, tj. s paní N., probíhala komunikace také v předchozím roce, kdy syn žalobkyně rovněž pobýval na táboře organizovaném Moravskoslezským kynologickým svazem, z. s. Soud uzavírá, že doručení opravených faktur dne 6. 8. 2018 umožnilo dodržet datum splatnosti faktur a současně bylo uskutečněno před datem 15. 11. kalendářního roku, jak požaduje interní předpis žalovaného. Žalovanému tedy nic nebránilo v tom, aby schválený příspěvek z FKSP uhradil.
27. Námitku žalovaného, že nebyla naplněna podmínka k vyplacení příspěvku z FKSP také v tom směru, že Moravskoslezský kynologický svaz, z. s. nemá ve spolkovém rejstříku jako účel spolku zapsáno poskytování ubytovacích služeb, které ani nejsou předmětem jeho činnosti, krajský soud rovněž důvodnou neshledal.
28. Následně krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 27. 7. 2020, č. j. 22 A 3/2020-66 tak, že nevyplacení příspěvku z FKSP schváleného žalobkyni rozhodnutím komise FKSP dne 6. 8. 2018 je nezákonným zásahem a současně žalovanému přikázal, aby žalobkyni vyplatil příspěvek z FKSP ve výši 4 730 Kč, k čemuž mu určil lhůtu. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 305/2020-24, který nabyl právní moci dne 4. 6. 2021 (dále jen „zrušující rozsudek“). Ve

zrušujícím rozsudku se NSS ztotožnil s vyhodnocením provedeného dokazování v řízení před krajským soudem a uzavřel, že v předchozím soudním řízení bylo prokázáno, že se doručení opravených faktur na elektronickou adresu tajemnice komise FKSP uskutečnilo a došlo proto k naplnění podmínky stanovené v § 12 odst. 2 písm. b) pravidel FKSP (v podrobnostech bod 19 zrušujícího rozsudku). Důvodem zrušení rozsudku krajského soudu byla výhradně otázka poskytování ubytovacích služeb dodavatelem služeb, tj. Moravskoslezským kynologickým svazem, z. s. NSS dospěl k závěru, že dle článku 4 písm. b) pravidel FKSP bylo možno příspěvek poskytnout od poskytovatele ubytovacích služeb, u něhož poskytování těchto služeb musí být prokazatelně předmětem činnosti (zápis v registru). Současně poukázal na skutečnost, že v případě příspěvku na dětskou rekreaci (letní tábor) není v článku 4 písm. c) pravidel FKSP podmínka zapsaného předmětu činnosti poskytovatele služby požadována. Stran neproplacení příspěvku FKSP na rekreaci žalobkyni byla proto věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení (v podrobnostech body 11 a 12 zrušujícího rozsudku). Současně NSS zavázal krajský soud zcela konkrétně v otázce dalšího rozsahu dokazování (bod 13 zrušujícího rozsudku).

29. Krajský soud v dalším řízení po zrušujícím rozsudku NSS vázán závazným právním názorem NSS doplnil dokazování u ústního jednání konaného dne 8. 9. 2021, kdy provedl důkaz Žádostí o příspěvek z FKSP, který podala žalobkyně u zaměstnavatele dne 31. 7. 2018 a z jehož obsahu zjistil, že jako poskytovatel plnění byl uveden: *MSKKS, Tř. Kpt. Jaroše 35, 602 00 Brno, IČ 00568139*. Žádost žalobkyně o tomto obsahu byla schválena ve schvalovacím řízení komisí FKSP dne 6. 8. 2018.
30. Provedený důkaz vyhodnotil krajský soud tak, že v době schvalování příspěvku žalovaný musel vědět, který subjekt žalobkyni ubytování poskytuje a s tímto vědomím žádost o poskytnutí příspěvku schválil. Žalobkyně proto byla v dobré víře, že jí příspěvek bude vyplacen, i když zcela nenaplnila požadavky vnitřní směrnice žalovaného.
31. Na základě doplněného dokazování pak krajský soud vyhověl podané žalobě (výroky I. a II. tohoto rozsudku).
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalobkyni vzniklo právo na náhradu nákladů řízení sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z nákladů za právní zastoupení. Tyto náklady tvoří 9 úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, sepsání odvolání, sepsání vyjádření ze dne 9. 3. 2020, účast u jednání před krajským soudem ve dnech 3. 6. 2020 a 27. 7. 2020, vyjádření ke kasační stížnosti, vyjádření na výzvu soudu a účast u jednání před krajským soudem dne 8. 9. 2021), 9 x paušální náhrada po 300 Kč a dále náhrada za ztrátu času za účast u zmařeného jednání dne 22. 6. 2020 ve výši 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 14 odst. 2 a § 13 odst. 4 zák. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu v platném znění). Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za seps předžalobní výzvy, neboť tato se nevztahuje k vlastnímu soudnímu řízení. Náhrada nákladů právního zastoupení tak činí 30 700 Kč. Tato částka byla zvýšena v souladu s ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku, jenž odpovídá příslušné sazbě daně, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu, tj. o 6 447 Kč. Náklady právního zastoupení žalobkyně tak činí 37 147 Kč. Celkové náklady řízení žalobkyně představují částku 39 147 Kč.
33. Krajský soud neshledal důvodnou námitku žalovaného, že sepsání odvolání není úkonem právní služby, který se vztahuje k vlastnímu soudnímu řízení ve věci žaloby na ochranu

před nezákonným zásahem správního orgánu, a proto náhrada za tento úkon neměla být žalobkyni přiznána. Věc byla Krajskému soudu v Ostravě jako soudu rozhodujícímu ve věcech správního soudnictví postoupena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2019, č. j. 16 Co 186/2019-18, jemuž předcházelo odvolání žalobkyně do usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 12. 9. 2010, č. j. 37 C 197/2019-7, jímž bylo řízení o zaplacení částky 4 730 Kč zastaveno. Pokud by proti tomuto usnesení okresního soudu nebylo podáno odvolání, žalobkyni by se nedostalo soudní ochrany věcně příslušným soudem (v podrobnostech odst. 20 tohoto rozsudku). Krajský soud proto vyhodnotil, že podání odvolání bylo úkonem právní služby, jenž byl pro uplatnění práva žalobkyně v posuzované věci nezbytným, a proto má žalobkyně nárok na náhradu i těch nákladů řízení, které se vztahují k tomuto konkrétnímu úkonu právní služby.

34. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.
35. Krajský soud dále rozhodl, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení podle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s., a to s ohledem na ust. § 11 odst. 2 písm. a) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, když žalovaný má postavení organizační složky státu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 8. 9. 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu